

Miłosz Czesław

Ranek

Pod równy deszczu szum, w poranek mglisty,
W pianiu kogutów, w gęsi długim krzyku
Budzi się senna wieś i kraj ojczysty
Dymami ściele się w dolinach świtu .

Przez całą noc sen ciężki, sen tej ziemi
Męką mnie dławił , przerażeniem gniótl,
I śniło się, że oni stoją w sieni,
Że latarkami węszą koło wrót.

Pod równy deszczu szum zasypiać jeszcze,
Może daleką wolność serce przyśni .
I spadła nowa jesień drobnym deszczem,
I w okno drząc topola biła liśćmi .

Tak, tak, poeto. Kto w tym kraju został ,
Kto za pomyślność nie płacił tęsknotą ,
Najcięższym dniom niech tera z umie sprostać.
Jeżeli zostać chciał - to chyba po to .

Na nic italskie wspominać winnice
I zieleń Anglii , i połyski mórz.
Wloką się tutaj dzieje buntownicze
I znów nie czas, nie czas żałować róż ...

O wy, pieśniarze zapadłych okolic,
Smutek ludu niosący obcym czasom,
Wy, coście nie umieli od skarg się wyzwolić,
Ty, Syrokomla jakiś czy Niekrasow.

Jakże rozumiem was! Jak pieśń się łamie ,
Gdy na niej ciąży rozpacz ludzi ciemnych!
I niezatarte widzisz na niej znamię ,
I mądrych nie ma słów ni myśli i cennych.

Ale cóż warta piękność , co się trwoży ,
I w trudnych latach miary nie utrzyma?
Jak złota kula wiersz niech się otworzy
I wyjdzie stamtąd w blasku ziemia inna.

Tu, na tych polach, gdzie burzany rosną ,
Staną słoneczne przyszłości pałace
I nad piaskami, karłowatą sosną
Dźwięk ciemny skrzypiec zapłaczce.

Dziewczyna, skrzypiec lekkością przegięta ,
Gdzie mkną kolumny światła, kwiaty, cienie,
Orkiestrę poprowadzi i znowu w legendach
Stanie przeszłość i nowe zakwitnie marzenie.

Oklaski, wichry westchnień , głosy, echa
Lecąc przez gwarynych sal wysokie studnie
Będą tym , o czym marzy zaśnieżona strzecha
W pochmurne grudnie.

A kiedy szminkę obmyją aktorzy
I ciemność błysnie na umilkłym basie,
Jeszcze tym echem piękność się pomnoży
I z każdej rzeczy promieniować zda się.

A cóż jest skarga? Dawno zapomniana.
Rozpacz ginących nie ma żadnej ceny.
I milczy o niej wyrzeźbiony w ścianach
Znak orła albo warszawskiej syreny.

A cóż jest skarga? Żegnaj ranku mglisty,
Nie wspomną ciebie polskiej pieśni dzieje ...

I nowy zabrzmiał ton -tak przejmująco czysty ,
Że zginął smętek, co nad Wisłą wieje.